

PROTI PROUDU
2022

PROTI PROUDU

Ten širý proud jak přejít mám
proč neumím se nad něj vznést
ach, člun tak mít, ten řídit znám
v něm lásku svou bych chtěla vézt
Anglická lidová, text Jiří Tichota

Žádné strachy, proti proudům všech druhů máme
pro vás k dispozici zaručené tipy.
Proti proudu dotěrných slov zasuňte do uší špunty,
popřípadě poodejděte za nejbližší roh.
Proti proudu elektrickému navlékněte elektrikářské
rukavice a stiskněte dřevěné bidlo.
Proti proudu mravenců v obývacím pokoji použijte Biolit. Doplnková rada pro
zoofily: cestička sypaná cukrem mravence zaručeně odkloní k sousedům.
Proti proudu vlasů zkuste ostré nůžky.
Proti proudu nevíтанých myšlenek mějte na
nočním stolku připravenou láhev whisky.
Proti proudu krásné hudby nelze nic namítat.
Proti proudu blbých názorů vymyslete vlastní chytřejší.
Proti Prúdom postačí vypnout gramofon, většinou to však není třeba.
Proti Nočnímu proudu nasadte beranici s klapkami
a polkněte silný prášek na spaní.
Proti proudu vzduchu nelétejte balonem!
Proti proudu toku lze jen s obtížemi plovati, avšak
člun zachraňuje situaci - viz entrée.
Ať už je proud jakýkoli, mějte vždy při sobě fotoaparát.
Snad se letos v Blatné konečně dozvíme, o jaký proud vlastně jde.
Ivana Capoušková

PROTI PROUDU 17.–18. 9. 2022

HLAVNÍ VÝSTAVY

Miro Švolík | Žízeň po životě
Pavel Vavroušek | Nová Sedlica, 1971-1981
Pavel Hudec Ahasver | Výběr z tvorby
Jolana Havelková | Řeky
Eva Bystrianská | Horror vacui | Když se na Vysočině začaly ztrácet stromy
Škola kreativní fotografie v Praze | 20 let v protiproudu
Alternativa Magica | Anna Benešová, Dagmar Jílková,
Petr Jílek, Ivan Nehera, Petr Ulrich
Liberecká škola foto•grafická | Mezi námi

OTEVŘENÁ SCÉNA

Jindřich Beneš | To je zase neděle?
Pavla Bičíková | Život na zastávce
Daniela Búryová | Ovce jako lidé – lidé jako ovce
Alena Čechová | Husákoví muži
Zuzana Fajmonová | Abstrakce
Martina Grmolenská | 00-10
Julius Jankovič | Proti proudu a to doslova...
Petra Jeřábková | Tátova slévárna
Jan Jirkovský | Ploty
Aleš Jungmann | Krajina
Barbora Karpíšková | Proti proudu
Lenka Krejčová | Pasti
Pavel Křeček | Otisk času
Václav Malinský | Otisky krajinou
Jaroslav Mareš | Proti proudu
Lenka Němečková | Tichý Bruno
Anna Nováková | Jednou vlnou
Jaroslava Novotná | Agris
Eduard Pališek | Výjimeční lidé
Hana Pešková | Proti proudu času – ze starého ateliéru
Šimon Pikous | Mapa kýče
Michaela Pospíšilová Králová | Universal
Lukáš Procházka | Nejasné hranice reality
Lenka Pužmanová | Zmizelé vzpomínky
Jan Sýkora | Zpátky do nenávratna
Simona Šreková | Místo
Andrea Thiel Lhotáková | Mezi psem a vlkem
Tomáš Trojan | O mniších a lidech
Svatopluk Velkoborský | Země proti vodě
Petr Žemla | This Roadtrip Doesn't Exist

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

Igor Malijevský | Co je to umění?
Tomáš Pospěch | Josef Koudelka – Deníky
Miro Švolík | Dobrodružství s fotografií

Ozvěny Fotojatek | projekce
Vladimír Merta | živá hudba

HLAVNÍ VÝSTAVY

MIRO ŠVOLÍK | str. 36

Žízeň po životě

Narodil se v roce 1960 ve Zlatých Moravcích na Slovensku, žije v Praze. Fotografii studoval 4 roky na Střední umělecko-průmyslové škole v Bratislavě a poté 6 let na Katedře fotografie na FAMU v Praze. Od roku 1988 pracuje jako umělecký fotograf ve svobodném povolání. V letech 2009–2017 byl vedoucím Ateliéru kreativní fotografie na VŠVU v Bratislavě. Od roku 2018 je vedoucím Ateliéru fotografie na vysoké umělecké škole Art & Design Institut v Praze. Od roku 1984 uspořádal přibližně 80 samostatných fotografických výstav a zúčastnil se více než 200 skupinových výstav. V roce 1990 získal cenu ICP, Young Photographer, Sixth Annual Infinity Awards, International Center of Photography, New York City. Jeho fotografie jsou například ve sbírkách: Uměleckoprůmyslové museum v Praze, Slovenská národní galéria, Bratislava, Museum of Modern Art, New York City, The Museum of Fine Arts, Houston, atd. Fotografie rád pořizuje z ptačí perspektivy a vytváří je většinou jako koláže, montáže. Vystavoval v různých zemích Evropy, několikrát v USA. V roce 2005 mu vyšla kniha s černobílými analogovými fotografiemi s názvem Cesta do středu, v roce 2010 pak katalog Velká žena malý muž a v roce 2019 v Antverpách kniha Homage to All My Inspirations. Na výstavě v Blatné, kterou Miro Švolík nazval Žízeň po životě, uvidí návštěvníci fotografie nové, ale i ty z let 80.

PAVEL HUDEC AHASVER | str. 42

Výběr z tvorby

P. H. Ahasver (1941) se narodil v Kysaku na východním Slovensku. V roce 1970 absolvoval obor fotografie na Filmové fakultě Akademie múzických umění v Praze a od té doby zde žije i působí. Spolu s J. Saudkem a T. Kusčinským patří ke spoluzakladatelům „nové vlny“ konstruované fotografie v Československu 60. let. Jeho nejlepší díla vznikala v druhé polovině 60. a na začátku 70. let. Kombinují romantizující secesní stylizaci s drsnou vizí, která nerespektuje tehdejší společenské tabu. Nejlepším příkladem jeho rozmanité tvorby jsou konstruované fotografie nahých lidí. Pavel Hudec má široký okruh motivací, od živé dokumentární tvorby, přes aranžovaný skupinový portrét, krajiny, akt, až po zátiší, které nese největší míru stylizovanosti. Tvorbě zátiší se začíná více věnovat v 70. letech, kdy mu bylo znemožněno vystavování a publikování. Úporným zkoumáním světla a věci se mu podařilo navázat na Sudkovu tvorbu. Na výstavě v Blatné představí svoje fotografie z období let 60., 70. a 80.

PAVEL VAVROUŠEK | str. 23

Pavel Vavroušek (1946) absolvoval Střední průmyslovou školu elektrotechnickou (1964) a mimořádné studium fotografie na FAMU (1975–1981). Od roku 1964 byl zaměstnán ve Výzkumném ústavu telekomunikací v Praze. Dokumentární momentce se věnuje od roku 1971. Zpočátku fotografoval během vandru a kromě souboru o Romech vytvořil sérii z vědeckého ústavu o laboratoři se

zvířaty nebo medailón malíře Karla Chaby. Jeho hlavním dlouhodobým tématem v 70. letech ale byla rusínská vesnice Nová Sedlica, nejvýchodnější obec tehdejšího Československa. Zachycoval zde především každodenní život, po staletí udržované náboženské a folklórní zvyky a různé svátky, tradiční vesnici, která se rychle vytrácela.

Nová Sedlica, 1971-1981

V letech 1971–1981 fotografoval Pavel Vavroušek Novou Sedlici, nejvýchodnější vesnici tehdejšího Československa. Snažil se zachytit jeden z posledních ostrovů venkovské pospolitosti, kde lidé žili tradičním stylem života jen minimálně se lišícím od života jejich předků a v neustálém vyjednávání s přírodou. Pracovali s hospodářskými zvířaty a jejich čas se odvíjel v rytmu střídajících se ročních období a pravoslavných svátků. Pavel Vavroušek fotografoval v prostředí ještě nezasaženém unifikující globalizací. Vybíral si to mizející, ohrožené, a zachytil je, dokud ještě bylo. Poslední vesnici. Další čtyři desetiletí tyto fotografie ležely v archivu, než je v roce 2021 vydalo nakladatelství Positif. Editorem knihy a kurátorem výstav v Praze i v Blatné je Tomáš Pospěch.

JOLANA HAVELKOVÁ | str. 30

Jolana Havelková (1966) je česká fotografka, vizuální umělkyně, pedagožka a kurátorka výstav. Vystudovala Institut tvůrčí fotografie na Filozoficko-přírodovědecké fakultě Slezské univerzity v Opavě (MgA.). Ve své tvorbě pracuje s fotografií, zabývá se konceptuálními projekty a sociálně-uměleckými akcemi. Často

spolupracuje s umělci z jiných oborů (především s muzikanty a zvukovými umělci). Vystavuje jak samostatně (Možnosti paměti, Galerie města Kolína, 2022), tak na společných přehlídkách převážně současného umění (Voda, Galerie Benedikta Rejta, Louny, 2022; Nulový bod, ArtRooms 4, Kaštieľ, Moravany nad Váhom, 2022). Je spoluzakladatelkou, organizátorkou a kurátorkou fotografického festivalu Funkeho Kolín (1993–2009). Od roku 2018 je kurátorkou fotografických výstav v galerii Klatovy/Klenová. Několikrát byla nominována na cenu Osobnost české fotografie (APF).

Řeky
Soubor řek se zrodil v letech 2019–2022. Kromě studia vzniku českých či moravských řek a historických pramenů autorka prochází kolem samotných toků a klade si za cíl vytvořit jejich portrét. Cesta Havelkové kolem každé řeky vede nejrůznějšími místy, ve dne, v noci, za každého počasí a v rozdílných ročních obdobích. Do vody jednotlivých řek pak autorka noří fotografický papír a čeká na dotek živlu. Kresbu vytváří samotná voda, její proud v kombinaci se světlem. Jolana Havelková fotografuje také hladinu, často z co největší blízkosti, snaží se dostat dovnitř vody, uchopit její skupenství, zastavit ji. Zaznamenává také dno řek – vzniklé snímky pak propojuje v jeden obraz. Součástí jednotlivých řek je také hudba, zvuk. Autorka přizvala muzikanty či umělce pracující se zvukem a hudbou a ti na obraz řeky reagovali jako na partituru. V některých skladbách se například objevují také zvuky konkrétních toků.

Hudba, zvuk: Martin Janíček (Radbuza), Quido Sen (Vltava), Jan Trojan (Lužnice), Lucie Vítková (Sázava), Sonja Vectomov (Labe), Milan Guštar (Ohře), Lukáš Kuta (Mže), Petr Vrba (Berounka)

EVA BYSTRIANSKÁ | str. 32
Narodila se v Třinci, působí v Jihlavě. Kromě fotografování se zabývá grafikou a ilustrací. Studuje na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. S fotoaparátem se pohybuje převážně v krajině – v lesích, na předměstích, na sídlišti, jihlavských skládkách... často i na hranici mezi realitou a realitou.

Horror vacui* / Když se na Vysočině začaly ztrácet stromy
Počátek série fotografií na téma strachu z prázdnoty vychází z pozorování kůrovcem napadených mizejících lesů na Vysočině. Paralelně vznikají snímky použitých vánočních stromků odložených u popelnic, které pak na skládce za městem ve vysoké hromadě čekají na rozdrčení do bioodpadu. Rozpor je symbolický. Zaplňování prázdnoty (vnější i vnitřní) začalo po malých kouscích – průzkumem možnosti využití recyklovaného plastu na výrobu plastových lesů, ožívováním bájných zvířat, zdánlivě optimistickými výkřiky...
*Ve vizuálním umění je horror vacui nebo kenofobie vyplněním celého povrchu prostoru nebo uměleckého díla detaily. Ve fyzice odráží Aristotelovu představu, že „příroda se děsí prázdnoty“. (Wikipedie)

ŠKOLA KREATIVNÍ FOTOGRAFIE V PRAZE | str. 49
20 let v protiproudu
Výroční výstava u příležitosti 20 let od založení Školy kreativní fotografie v Praze představuje výběr z nejlepších prací jejich současných studentů, úspěšných absolventů i lektorů. Proč máme pocit, že plaveme proti proudu? Škola kreativní fotografie v rámci svého zaměření především do oblasti volné fotografie podporuje od samotného počátku u svých studentů všech pokročilostí svobodné experimentování a nápadité přístupy při práci s fotografickým obrazem, směřující k tvůrčí subjektivitě a autorsky osobitým výpovědím. Vymezuje se tak dlouhodobě vůči mnohým jiným, byť vnějškově podobným fotografickým institucím a školám, kde se často i ve volné tvorbě sází spíš na jistotu tradiční, šablonovitě a povrchně estetizující obrazové formy, dogmatické dodržování kompozičních pravidel a jiných pouček. Školou prošlo za dobu její existence přes 4000 frekventantů, přičemž mnozí z nich jsou v oboru fotografie velmi úspěšní. Celá řada absolventů ŠKF studuje nebo svá studia již úspěšně zakončila na vysokých uměleckých školách, jakými jsou například Institut tvůrčí fotografie PPF Slezské univerzity v Opavě, pražská FAMU či UJEP v Ústí nad Labem. Další se fotografii věnují v rámci své profesionální živnostenské praxe a jiní zase dosahují významných úspěchů ve fotografických soutěžích či na prestižních festivalových přehlídkách (Czech Press Photo, Czech Nature Photo, Praha fotografická,

Blatenský fotofestival, Fotofestival Moravská Třebová, Národní soutěž amatérské fotografie aj.). Máme ale radost z každého studenta, který se u nás cítí dobře a poté, co se mnohemu přiučí a ověří si své nabyté vědomosti v praxi, se k nám vrací, často i opakovaně, do pokračovacích kurzů. Vedoucím Školy kreativní fotografie v Praze je MgA. Ing. Miroslav Němeček, fotograf a lektor fotografie, absolvent Institutu tvůrčí fotografie PPF Slezské univerzity v Opavě.

ALTERNA MAGICA | str. 21
Anna Benešová, Dagmar Jílková, Petr Jílek, Ivan Nehera, Petr Ulrich
Spojení pěti fotografů, kteří se dlouhodobě zajímají o historické fotografické techniky. V čele stojí Ivan Nehera, absolvent Institutu výtvarné fotografie, který vede kurzy ušlechtilých tisků v rámci Centra uměleckých aktivit v Hradci Králové. Touto cestou „proti proudu času“ skupina využívá odkazu fotografických technik z 19. a počátku 20. století. Na výstavě budou zastoupeny ukázky různých technik, které jsou založené na trpělivé práci a pečlivém výběru námětu. Přestože jde o historické techniky, nic nebrání tomu je využít k autorskému záměru a modernímu obsahovému pojetí současné fotografie. Propojení digitálního světa záznamu s technikou starých řemeslných dovedností otvírá médiu fotografie další dveře.

LIBERECKÁ ŠKOLA FOTO•GRAFICKÁ | str. 33
Mezi námi
Dálkoví studenti třetího ročníku Liberecké školy foto•grafické (LŠFG)

se spojili a vytvořili společný celoroční projekt pro předmět sociologie. Reagovali tak na aktuální situaci na východě Evropy a rozhodli se podpořit integraci v exilu a vzájemný dialog. Chodili na bytovny a na místa, kde by mohli potkat ukrajinské uprchlíky, a vysvětlovali jim, často za pomoci ukázek a nákresů, česko-ukrajinský záměr projektu a ptali se, zda mají zájem se zapojit. Studenti nechávali zúčastněné napsat vzkazy, které zakomponovali do samotných portrétů. Výstava Mezi námi proběhla 18. 3. na libereckém náměstí před radnicí, trvala přibližně hodinu a účast byla nečekaně vysoká. Někteří se při zhlédnutí fotografií neubránili slzám. Fotografie jsou velmi emotivní, i když jednoduché v provedení, žádné příkrasy. Prostě „jen“ lidé, stejní jako my. Studenti tak chtěli vyjádřit svou podporu lidem, kteří mezi Liberečany nově přišli, a poskytnout k obecným informacím konkrétní tváře.

OTEVŘENÁ SCÉNA

JINDŘICH BENEŠ | str. 20
Také pluju proti proudu, prodlužuji si mládí, končím bakalářské studium na ITF a rád bych pokračoval v magisterském studiu. Baví mne to. Baví mne fotografie jako dialog. Líbí se mi definice fotografie Elliotta Erwitta: „Celý smysl focení je v tom, že nemusíte situaci vysvětlovat slovy.“
To je zase neděle?
A co je dnes za den, ptá se maminka, když si mne všimne. Neděle, je neděle, mami. A co je dneska za den, ptá se tatínek, když ho volám k obědu.

Neděle, je neděle, tati. To je zase neděle? Diví se oba dva pravidelně. Ano, zase je neděle.

PAVLA BIČÍKOVÁ | str. 47
Už od mládí se ráda toulala po horách po celém světě. Nedílnou součástí jejího batohu vždy byl a stále je fotoaparát. Od roku 2012 se o své zážitky z cest dělí na cestovatelských přednáškách. Vedle cestovatelské fotografie je její doménou fotografování krajiny Českého ráje, kde se svou rodinou žije už 35 let. Dálkově studuje tvůrčí fotografii na LŠFG u Šimona Pikouse. Má za sebou několik výstav a její práce vyšly ve fotografických publikacích (např. Kozákov – příběh hory, Toulky pojizerskou minulostí, Turnov v srdci, Liberecký kraj).
Život na zastávce
„Ceny nemovitosti v Česku v letošním prvním čtvrtletí pokračovaly v rychlém růstu, vyplývá z HB Indexu, který v úterý poskytla Hypoteční banka.“ (www.irozhlas.cz, 24. 5. 2022)
U nás v Českém ráji neseženete ani volný byt, ani dům, ani chalupu. Nájem je také problém. Vše už asi bylo prodáno nebo pronajato. Je tu bytová krize! Naštěstí tu máme stovky autobusových zastávek. Některé jsou nově postavené a na jiných se podepsal zub času. V některých najdete lavičku, v jiných třeba rozpadající se kanape nebo zbytky igelitů. Jsou to příbytky, kde by se dalo v nouzi možná i bydlet. Popustila jsem uzdu své fantazii a s kamarády jsme některé zastávky trochu „zabydleli“. V Českém ráji si každý může najít svoji budku.

DANIELA BÚRYOVÁ | str. 25

Jsem studentkou Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Ve své tvorbě se nejraději věnuji dokumentární fotografii. Tentokrát jsem se odchýlila od lidí k ovcím.

Ovce jako lidé – lidé jako ovce

Existují paralely mezi chováním ovcí a lidí? Každý z nás se asi někdy ocitl v situaci, kdy se nechal strhnout davem. Často nám to ani nedochází – konzumerismus, marketing, skupinová dynamika, tlak společnosti... Někdy zkrátka nejsme dostatečně bystrí a nezávislí, jak si o sobě rádi myslíme, a mimoděk se tak připodobňujeme ovcím ve stádu. To je realita společnosti. Vědci z univerzity v Cambridge ve svém výzkumu zjistili, že přestože se ovce ve stádu, stejně jako lidé, nechají lehce manipulovat a ztrácejí svoji osobnost, jako jednotlivci jsou překvapivě bystré a zvládají věci, které jsou problémem pro mnoho primátů. V tomto souboru jsem se na jedné beskydské rodinné farmě zaměřila na menší stádo ovcí. Osobnost každé ovce jsem zachytila individuálně, stejně jako při portrétování lidí.

ALENA ČECHOVÁ | str. 14

Liberecká rodačka a patriotka. S oblibou vyhledává mezioborové přesahy a spojitosti. Proces tvorby vnímá jako možnost nacházet odpovědi na mnohdy nevyřčené otázky či příležitost jiné otázky vystavovat – sobě i divákovi. Fotografie je pro ni prostředkem k dialogu. Své snímky představila kromě Blatné letos také na Chania International Photofestivalu na Krétě, v galerii v Rýnovicích a při projektech v Liberci.

Zajímá se též o kurátorskou činnost. Působí na LŠFG a obzory si dále rozšiřuje na ITF v Opavě. Sleduje umění ve vědě a vědu v umění.

Husákovi muži

Ukázka z ročního cyklu zachycuje portréty pořízené v každém měsíci prvního pololetí roku 2021. Soubor je určitou sociologickou mikrosondou do jedné generace. Autorka si klade otázku, kam se poděli ti, kdo se narodili nebo větší část dětství prožili v období Husákovy vlády. Zároveň si všimá, že se jedná o generaci, která je jí z nějakého důvodu srdečně blízká a s jejími zástupci často nachází velmi rychle blízkost a porozumění. Proč tomu tak je? Pomocí fotografie otevírá s portrétovanými dialog, který svým způsobem pokračuje i dále při zvětšování v černé komoře. Nerušený čas s možností přemítání, rozhovory a anketní dotazník poskytly autorce hledanou odpověď... Proč proti proudu – soubor byl vymyšlen při přednášce Elišky Hauserové o inscenované fotografii, kde mluví o ženství ve fotografii.

ZUZANA FAJMONOVÁ | str. 50

Zuzana Fajmonová je studentkou 2. ročníku Institutu tvůrčí fotografie a absolventkou dálkového studia fotografie na LŠFG. Nechává se inspirovat současnou módou, reklamou a dějinami umění. A vytváří si svůj vlastní svět. Ve svém dlouhodobém projektu ztvárňuje období antiky, fauvismu, baroka, renesance, abstrakce, nového realismu a pop-artu. Některé fotografie jsou přímou interpretací konkrétních obrazů, jiné jsou volně inspirované slavnými

autory. Každý snímek si vždy pečlivě dopředu naplánuje, vytvoří detailní nákresy a skici. Vlastnoručně si vyrábí pozadí, kostýmy, rekvizity a maluje těla svých modelů. Ateliérem se stal její panelákový byt a modely převážně rodina a přátelé. Do každého dílčího cyklu zařazuje i svůj autoportrét. Jako by skrz umění podrobně zkoumala svoji vlastní identitu.

Abstrakce

Soubor je inspirován výtvarným směrem abstrakce. Umělci se v tomto období rozhodli jít „proti proudu“ a začali tvořit zcela nekonvenčně. Abstraktní umění využívá barvu, barevnou plochu, linii a pohyb. Barva je základem obrazu. Umělci vyjadřují svá přání, pocity a zkušenosti barevnými skvrnami, geometrickými obrazy, liniemi. Umělci opouštějí tradice konvencí, jde jim o zduchovnění svobody, o návrat k přírodě. Využívají experiment, náhodu a výtvarnou hru.

MARTINA GRMOLENSKÁ | str. 16

Martina Grmolenská se fotografií zabývá jak prakticky, tak teoreticky. V její tvorbě zatím ještě nebyla nalezena nějaká společná linka, nedejbože rukopis. Toto médium používá značně volně a u každé série se nechá unášet pocitem, který jí vede k jedinečnému obrazovému vyjádření daného tématu. Od roku 2013 působí v redakci časopisu FOTO. **00–10** Soubor 00–10 je výběrem momentek, které vznikaly postupně v prvních 10 letech života mých dětí. Ovšem nejsou to ani klasické new-born, ani ke kýči často sklouzávající dětské fotografie, které plní stránky

sociálních médií. Jsou to záběry, které mi v danou chvíli přišly výrazně výtvarné a zaznamenáníhodné, zachycující vzpomínku na rychle se měnící dětský svět. Neočekávám však, že v běžném maminkovském světě získají nějaký lajk, svou vizualitou jdou tak trochu „proti proudu“.

JULIUS JANKOVIČ | str. 44

Jako teenager jsem si prošel v 80. letech analogovou fotografií. Vystudoval jsem marketing, věnoval se firemním strategiím a kreativě. Své vzdělání jsem si rozšířil na Liberecké škole foto-grafické a grafiky. Ve fotografii rád vyhledávám kontroverzní témata. Zastávám názor, že fotografie by měla vyvolávat otázky, otevírat diskuzi. Můj soubor miniaturních fotografií jde záměrně proti proudu, a to nejen v roce 2022.

Proti proudu a to doslova...

Výstavní soubor vznikl s jasným záměrem použít tu nejhorší foto techniku, a to tak, aby výsledný dojem předčil technické nedostatky. Soubor byl pořízen tím nejhorším mobilním telefonem, jehož možnosti byly hluboko pod jedním megapixelem. Aby bylo možné jednotlivé snímky vůbec rozpoznat, je nutné používat lupu (ta bude k dispozici během vystavení). Soubor vznikl na náměty K. J. Erbena ze sbírky Kytice, inspirováno baladou Svatební košile. I když se tento námět odehrává 150 let v minulosti, hlavní hrdinka prožívá téměř identický příběh.

PETRA JEŘÁBKOVÁ | str. 17

Studentka 2. ročníku Institutu tvůrčí fotografie PPF Slezské univerzity

v Opavě. Ve své foto tvorbě se zaměřuji zejména na dokument.

Tátova slévárna

Slévárna se pro mého tátu stala druhým domovem na více než čtyřicet let jeho života. Začal v ní jako dvacetiletý mladík, propadl jejímu kouzlu, naučil se krotit žhavý kov a učil to ostatní. Postupně zvládl celou řadu profesí, stal se spolumasítem a to mu umožnilo slévárnu dále rozvíjet. Vrátili jsme se sem společně po téměř dvaceti letech, co ji opustil, a v jeho očích vše znovu ožívá. Slévárna byla také součástí mého dětství a dospívání a nakonec jsem obor slévárenství vystudovala. I když jsem se slévačem nestala, cítím, kam zamířit objektiv fotoaparátu, kdy zmáčknout spoušť, a vytvořit tak snímky, které propojují mě, tátu a slévárnu.

JAN JIRKOVSKÝ | str. 31

Jan Jirkovský (1973) je reportážní fotograf zabývající se převážně sociálním dokumentem a dlouhodobými tematickými sériemi, mezi něž patří zejména Sokol Libeň, Život za mřížemi, Pražští otužilci, O psích láskách... **Ploty** Aktuálně je v českých věznicích necelých dvacet tisíc odsouzených. Vydali se proti proudu většinové společnosti. Při své cestě se provinili nejružnějšími skutky proti zákonům této země. Jejich osudy jsou různé. Jejich budoucnost je nejistá. Většina z nich netouží po ničem jiném, než si odseďet svůj trest a začlenit se zpět do společnosti. Bohužel to nebývá úplně jednoduché. Ukázka ze souboru o běžném životě lidí ve výkonu trestu.

ALEŠ JUNG MANN | str. 34

Narozen 11. 9. 1971. Absolvent FAMU – Výtvarná fotografie 1997. Již více než 25 let se profesionálně věnuje fotografii architektury. **Krajina (proti proudům a trendům krásných barevných fotografií krásných barevných míst a krásných atmosférických podmínek)** Fotografie krajiny chápu jako výzkum neznámého prostoru za hranicí svého důvěrného a civilizovaného působení. Na hranici města, modernity, technologií a pokroku. Původní prostor krajiny, kde byl dříve klíč k chápání dějů a vztahů snadněji dostupný, je dnes nadobro ztracen a zapomenut, pouto zprerháno. Stojím v krajině, v úžasu zahlcen nadbytečným množstvím vjemů a informací, snažím se tak o redukci vedoucí směrem tam, kam jsem se dosud nedostal. Fotografováno digitálním středoformátem 50 nebo 100 megapixelů, fotografie z let 2017–2022.

BARBORA KARPÍŠKOVÁ | str. 24

Jsem absolventkou Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni, obor fotografie. V současné době se věnuji kombinaci náhodných materiálů. Dále se věnuji sklu, porcelánu a malbě. Nyní vystavuji v několika galeriích v Čechách i zahraničí (Francie, Německo). **Proti proudu** Fotografický soubor koláží.

LENKA KREJČOVÁ | str. 27

Fotografování jsem se začala věnovat zcela náhodou před několika lety a velmi brzy se stalo mojí velkou vášní. Vnímám ho jako prostředek

k vlastní sebereflexi, způsob, jak obrazově zprostředkovat své okolí a určitá témata, a také jak v nich ukázat svůj pohled. Nejvíce se věnuji street fotografii, reportážím, ale v poslední době pracuji i na několika dokumentech. Mapuji například město Ústí nad Labem, zachycovala jsem život školáků v době covidové, úzce spolupracuji s Hospicem sv. Štěpána v Litoměřicích a také se zaměřuji na subjektivní témata – např. aktuální soubor Pasti. Jsem samouk, hledám si vlastní cestu, ale přínosné pro mě nedávno bylo i absolvování 1 semestru ve Škole kreativní fotografie. Pracuji jako učitelka na základní škole.

Pasti

Každodenní rituály všedních dní, opakující se kulisy měst, ulic, pasti utkané z vlastních myšlenek, z pocitů, ze životních situací... Zaboření ve svých mikrosvětích, sami v davu, v neviditelné odlišnosti, v tichých bojích, v nadějích, v osobních příbězích... sami proti proudu.

PAVEL KŘEČEK | str. 35

Student ITF. Dokumentární fotograf, hledající něco neobyčejného na zdánlivě obyčejných místech, s přesahem do intimnosti člověka.

Otisk času

V dubnu roku 1970 byl na Úřadu vlády v Praze podepsán dokument o vystěhování obyvatel tří vesnic zasažených výstavbou EDU. Jednalo se o Skryje, Heřmanice a Lipňany. Po vesnicích zbyly jen kapličky. Tehdejší režim si dal práci s tím, aby na tyto tři obce zůstala minimální památka. Výstavba elektrárny započala v roce 1978 a najetí prvního bloku proběhlo

v roce 1985. Soubor je jakýmsi návratem proti proudu v čase a vzpomínkami na obyvatele a již zaniklé stavby.

VÁCLAV MALINSKÝ | str. 41

Vystudoval strojní průmyslovku a několik let pracoval ve vývoji leteckých motorů do ultralehkých, bezpilotních letadel. Později propadl cestování a ultra-dlouhým trekům, které spojil s dobročinnou aktivitou. Známý byl především svým cestovatelským projektem Cesta za sny, kdy s batohem na zádech a fotoaparát v ruce nachodil tisíce kilometrů po světě. Aktuálně pracuje jako kreativec pro firmu specializující se na ultralehké, outdoorové vybavení, zároveň studuje tvůrčí fotografii na LŠFG, kde objevuje ještě neprobádaný svět fotografie a možností sebevyjádření.

Otisky krajinou

Ta propast mezi námi a přírodou je čím dál tím hlubší. Padáme volným pádem. Jsme už na dně? A je ještě cesty zpět? Stojím tu před tebou, čistý, zcela obnažený. Tak, jak jsem na svět přišel, tak také odejdu. Už nesoudím, chci být pouze tvým průvodcem, ukážu ti ta místa, ty otisky. Nezavírej před tím vším oči. Přemýšlej...

JAROSLAV MAREŠ | str. 26

Jaroslav Mareš, absolvent Fakulty strojního inženýrství, žije a pracuje v Poličce. Focení jako koníček ho provází od dětství, výtvarné fotografii se věnuje posledních patnáct let. Mottem jeho tvorby je myšlenka, že umění fotografie spočívá především v umění nacházet neobyčejné věci na obyčejných místech. Převážně

černobílé snímky zahrnují řadu témat a jsou obvykle spontánní reakcí na vizuálně zajímavé scény a situace, které život přináší. Je členem Svazu českých fotografů a Fotoklubu Svitavy, realizoval řadu autorských výstav a projektů, na mnoha dalších se spolupodílel. Jeho práce byly vícekrát oceněny a publikovány ve fotografických časopisech. Spolupracuje na fotografickém životě v regionu, mj. připravuje výtvarné výstavy pro hudební festivaly Polička Jazz a Martinů Fest.

Proti proudu

Situace a momenty, při kterých někdo (nebo něco) vybočí z řady a vydá se jiným směrem, přitahují obvykle naši pozornost. Snímky, ve kterých je patrný řád i jeho narušení, patří k mým oblíbeným tématům a s chutí je zaznamenávám. Takové fotografie často nesou naznačený příběh, který můžeme rozvinout podle vlastní představivosti. Být součástí proudu je přirozené, poskytuje nám jistotu a pocit bezpečí. Pokud někdo z řady vystoupí a najde odvahu jít opačným směrem, vzbudí to náš zájem. Necháme-li se unášet proudem, dostaneme se pouze tam, kam proud míří. Najdeme-li odvahu jít proti proudu, můžeme se dostat na místa, kde ještě nikdo nebyl.

LENKA NĚMEČKOVÁ | str. 28

Na základě tatínkova vlivu fotím od malička. Dodnes si živě pamatuji na to tajemno, když dotikaly hodiny u zvětšovačku a napjatě jsme pozorovali snímek, právě ponořený do vývojky. Ale nebýt toho, že jsem se v roce 2002 rozvedla, asi bych se teď už fotografií moc nevěnovala. Na otřesené srdce

byl však kurz fotografie skvělou terapií. Zvláště když jsem si za jedno kurzovné pořídila nejen vzdělání, ale i druhého manžela. Když jsem se v roce 2021 dozvěděla bez jakýchkoli předchozích zdravotních potíží fatální onkologickou diagnózu, úplně mě to zdrtilo. Byl to právě manžel, kdo zachytil v Duši K informace o Brunovi Gröningovi a doporučil mi, abych se na záznam podívala. Najednou jsem věděla, že „to je ono“ a i díky získaným informacím jsem tímto složitým obdobím dobře a v klidu prošla.

Tichý Bruno

Zasedání mezinárodní neziskové organizace Kruh přátel Bruna Gröninga se v Německu účastnilo přes 1 000 osob fyzicky, 3 000 on-line a bylo simultánně tlumočeno do 24 jazyků. Soubor zachycuje ticho a čekání před zahájením zasedání. Bruno Gröning (1906–1959) vysvětlil jednoduchá pravidla, jak se každý člověk sám může stát šťastným a zdravým. Toto vědění, jak Bruno Gröning říkal, není nijak nové, lidé už jen na ně zapomněli. Je zdokumentováno přes 19 600 pomoci a uzdravení z nemoci, které se „v hlavním proudu“ považují za nevyléčitelné. Veškeré informace jsou v Kruhu sdíleny zdarma, vstoupit do něj i vystoupit lze zcela volně. Kruh přátel obdržel od organizace, přidružené k OSN, v roce 2013 Mírovou cenu – dalšími jejími nositeli jsou např. Matka Tereza, Jan Pavel II. či Dalajláma.

ANNA NOVÁKOVÁ | str. 18

Frekventantka LŠFG, máma na dovolené, žije v ráji, i Českém. Většinu tvůrčích podnětů nachází ve svém nedalekém okolí, ve známé

krajině, v sousedství, ve zdánlivě obyčejných činnostech. Je jí blízká fotografie, která nepřímou konfrontuje člověka. Cítí se pohodlně v krajině a inscenované fotografii.

Jednou vlnou

Krajina, ta naše, tak jak ji známe, se nepatrně vlní na horizontu a monotónně plyne. Pole, dlouhé lány jsou jednolité, monokulturní. Z krajiny zmizely remízky, polní meze i koryta řek. Ptám se, co bude, až ztratí krajina schopnost zadržet vodu tam dole, budou naše pole holé? Jedna vlna smete naše monokulturní pole, chudá na remízky, chudá na kořenové systémy stromů a keřů, meze. Až ztratí se schopnost krajiny zadržovat vodu tam dole, už nebudou žádné vlny ani pole, vole. Naše pole budou monotónně holé. (báseň je součástí instalace).

JAROSLAVA NOVOTNÁ | str. 19

Jarka Novotná je absolventka Školy kreativní fotografie v Praze, výtvarnice, ilustrátorka a autorka několika knih, ve kterých často propojuje fotografie, obrazy a básně haiku. Od roku 2018 žije v Praze. Prvotní tvůrčí inspirací se pro ni staly ve své době především krajinné motivy Jizerských hor. V současnosti se soustředí na uplatnění jemně surrealistické poetiky při fotografování zemědělské krajiny.

Agris

V jistém pohledu zvláštní, podivný až přízračný se zdá být svět mnoha našich polí v době, kdy jsou pokryta speciální zakrývací textilií. Známá zemědělská krajina, která se nám dříve možná jevila být nepřiliš zajímavá, teď náhle probouzí naši fantazii a stává se veskrze podivuhodným

místem, prostředím – bytostí tajemnou, poetickou i snovou zároveň. Pozn. 1: Agris je obchodní název jedné z netkaných zakrývacích textilií, která rostliny chrání před chladem, vysycháním a škůdci. Pozn. 2: Práce navazuje na soubor Pole, vystavený na Otevřené scéně Blatenského fotofestivalu v roce 2019.

EDUARD PALÍŠEK | str. 15

Fotografování je mojí zálibou od dětství. V současné době se mu věnuji velmi intenzivně díky studiu ITF v Opavě. Mám velmi rád street foto a fotografie se sociální tematikou. Kromě jiného se věnuji dlouhodobým projektům fotografování života na Karlově mostě a na Václavském náměstí. Studium ITF mě přivedlo k portrétní fotografii, které jsem zcela propadl.

Výjimeční lidé

Fotografický projekt „Výjimeční lidé“ je soubor portrétů mimořádných osobností, které dělají náš svět lepším a svým jednáním jdou proti proudu. Soubor je vystaven na kontrastu tří portrétů každé osobnosti. První portrét se snaží nahlédnout do duše portrétovaného. Je formálně koncipovaný, fotografovaný před jednotným pozadím. Druhý portrét zachycuje osobnost v roli, v jaké je veřejnosti obecně známá. Třetí portrét je kontrastem ke dvěma předchozím. Poodhaluje soukromí fotografovaného a ukazuje osobnost tak, jak ji běžně neznáme.

HANA PEŠKOVÁ | str. 22

Jsem amatérská fotografka, profesí ekolog. Jak focení, tak příroda jsou

pro mne důležité součásti života. Ani jedno jsem nikde řádně nevystudovala, ale obojí je mou vášní od mládí.

Učím se praxí a také na podnětných workshopech, kurzech. Nejraději zachycuji jak oka-mžiky v přírodě (nálady v krajině), tak běžné sociální situace (nálady života). Zachycení prchavých okamžiků krásy a vzácnosti bytí, nejen toho lidského. Kdybych se měla zařadit do obligátních škatulek, tak se věnuji krajinářské, pouliční a reportážní fotografii. Blízko mám i k zátiší, nearanžovanému.

Proti proudu času – ze starého ateliéru

Soubor zachycuje ateliér akademické sochařky Věry Beránkové-Ducháčkové, který zůstal v nezměněné podobě od její smrti v roce 1994. Chtěla jsem uchovat alespoň na snímcích jeho atmosféru před jeho neodvratnou rekonstrukcí. Je to návrat do minulého století, do časů vazalství a zároveň časů přirozené touhy po svobodě, kterou nelze umlčet v žádném politickém režimu. A zároveň je to pocta umělecké tvorbě, volnosti tvůrčího ducha a také důkaz, že čas prostě není, je to jen iluze. No a taky je to dětinská radost z objevování starých púd s pavučinami...

ŠIMON PIKOUS | str. 45

Fotograf. Absolvoval na magisterském studiu na ITF při Slezské univerzitě v Opavě. Učí na LŠFG, kterou založil, a kromě toho vyučuje na SŠ oděvního designu v Liberci a Slezské univerzitě v Opavě (obor audiovizuální tvorba). Má v oblíbě romantismus, dekadenci i novou objektivitu. V Severočeském muzeu v Liberci (2015) vystavil úspěšný

cyklus SECHZEHN ÄPFEL AUS DEM GÄRTCHEN DER TANTE FRIEDA, který se zabýval historií a mytologií severních Sudet. Dalším pokusem o vyrovnání se „sudetskou“ a rodnou krajinou je dosud neuzavřená série fotografií nazvaná NOVÉ HORIZONTY (2017). Během pandemie (2020–2022) se uzavírá do sebe a vytváří a vystavuje 3 cykly DECHBEROUČÍ FOTOGRAFIE, VZORNÍK OCHRANNÝCH PROSTŘEDKŮ a MARNÝ POKUS O AUTOTERAPII. Ve stejné době vzniká krajinářský meditační cyklus PLOUČNICE – SEN O TICHU. Vystavoval v galeriích v tuzemsku i v zahraničí. V roce 2016 získal cenu Czech Press Photo v kategorii Portrét.

Mapa kýče

Kladu si otázku, jaká je ideálně krásná fotografie. Jaká barva, kompozice, motiv mi zaručí úspěch. Odpovídám pomocí videosmyčky, kde v rychlém sledu poběží cca 300 fotek s nejvíce lajky. Zdroj je FB skupina Fotografování. Všimám si, jak jsou si navzájem podobné, až stejné. Tento vzorek je následně vložen do počítače a umělou inteligencí vypočítána ideální barva, poměr stran, kompozice, proporce a motiv hlavního objektu. Výsledky zvětšené na papír jsou součástí expozice.

MICHAELA POSPÍŠILOVÁ KRÁLOVÁ | str. 37

Vystudovala nejprve Střední uměleckou školu textilních řemesel a posléze Vyšší odbornou školu grafickou Hellichova, obor knižní grafika. V roce 2012 dokončila bakalářské studium na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Baví ji možnosti,

které vznikají prolínáním různých médií, fotografie, malby, kresby, grafiky a výšivky. Dlouhodobě se věnuje práci s fotografickým archivem a koláži. V roce 2012 získala cenu Leica Gallery Prague v rámci soutěže Frame. V roce 2015 byla renomovaným časopisem theculturetrip.com vybrána mezi „10 současných českých umělců, které musíte znát“. V roce 2020 byla prezentována na Instagramu londýnské The Photographers' Gallery.

Universal

Soubor koláží Universal z let 2019–2021 je hravou pokusnou laboratoří zkoumající univerzální podstatu prvků tvořících naše město, náš svět. Fotografie, které jsem pořídila převážně v Praze, podrobuji dekonstrukci a následně z nich buduji nový paralelní prostor. Každý prvek v tomto souboru stavím z několika jeho verzí, které jsou k sobě stavěny rovnocenně, bez toho, aby byly hodnoceny. Vzniká tak prostor, který není dokonalý a naleštěný, ale je to otevřené místo bez předsudků, kde se volně mixují různé kulturní a sociální vlivy.

LUKÁŠ PROCHÁZKA | str. 38

Věčný student fotografického institutu PhotoGenia, student bakalářského studia na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Na své cestě fotografií se snažím posunout od zachycování skutečnosti k „vytváření skutečností“ a můj současný, v Blatné představený soubor je o to pokusem. **Nejasné hranice reality** Fotografický projekt „Nejasné hranice reality“ se snaží zkoumat křehkost hranic skutečného světa,

reality a učinit krok za ně. Extrémně jednoduchými manipulacemi reality vznikají nenápadné „surreality“, které zjevně popírají logiku a jdou proti smyslu jednotlivých předmětů. Vytvářením takovýchto absurdit v běžné realitě a jejich zachycováním pro diváka by tento měl být naváděn k pochybnostem o realitě samotné, o jejich hranicích a o divákově místě v ní. Definice, hranice, logika, to vše jsou konstrukty lidské mysli, nikoliv reality samotné, která jednoduše je. A stejně tak snadno, jako tyto hranice vytváříme, je můžeme i překročit.

LENKA PUŽMANOVÁ | str. 39

Lenka Pužmanová vystudovala SUPŠ sv. Anežky v Českém Krumlově, obor malba. Poté studovala na Institutu tvůrčí fotografie. Pracuje jako grafička a ilustrátorka „na volné noze“. Ve své tvorbě se věnuje zejména malbě, kresbě a fotografii. Zaměřuje se na svět, který ji obklopuje, a úsporným způsobem ho zaznamenává médiem fotografie nebo malby. Vytváří časosběrná a tematické série. Její fotografie se vyznačují grafičností, Lence je také blízký minimalismus a výtvarné pojetí.

Zmizelé vzpomínky

V letech 2012–2021 jsem nafotila, v grafickém programu upravila a na disk uložila odhadem 60 000 fotografií. Pokud mi editace jedné fotky trvá v průměru 1 minutu, strávila jsem tím cca 42 dní. V této době je běžné denně chrlit miliardy fotek a okamžitě je zveřejňovat na sociálních sítích. Já jdu proti proudu, já fotografické soubory likviduju! Letos se mi rozbil disk s fotkami tak, že ani profesionální firma na záchranu dat z něho

nedokázala vytáhnout nic. Fotky, které nejsou ve fyzické podobě na papíře, jako by neexistovaly. V loňském roce jsem si předplatila poukazy na výrobu fotoknih, což měl být první krok k zhmotnění vzpomínek. Letos po nehodě s diskem jsem zjistila, že do těch knih nemám co dát.

JAN SÝKORA | str. 46

Jan Sýkora (1976, Mladá Boleslav), absolvent rekvalifikačního kurzu Školy kreativní fotografie MgA. Miroslava Němečka, v mládí vystudoval obor strojírenství na Technické univerzitě v Liberci a později psychologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V současné době se žije coby lektor firemních kurzů angličtiny a příležitostný průvodce turistů po Praze, kde také žije. Svou dosavadní figurální i abstrahovanou tvorbu prezentoval na dvou společných výstavách – Absolventi ŠKF (17. 6.–16. 9. 2020, Fotogalerie Juliska – cykly Praha roušková a Po dešti) – 20 let ŠKF (8.–21. 4. 2022, Galerie Ambit – cykly Praha roušková a Noční můry).

Zpátky do nenávratna

Ve snímcích cyklu se vracím po stopách svého života, proti proudu času až do dětství. Mou snahou bylo zachytit místa dotýkající se klíčových okamžiků mého života, pohlédnout na ně znovu a reinterpretovat je.

SIMONA ŠREKOVÁ | str. 51

Třetím rokem studuji na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Profesně se věnuji výrobě rekvizit pro Národní divadlo Brno. Provozují veřejnou fotokomoru Komoru,

kde pořádáme workshopy klasické analogové fotografie.

Místo

Místo na mapě místo v srdci. Subjektivní reflexe ze života na samotě. Oáza klidu a bezpečí uprostřed hnojených polí. Bez vody, bez elektřiny. Návrat k přírodě, k podstatě. Pobyty tu jsou očištné a naplňující, zároveň náročné a zneklidňující. Co všechno člověk potřebuje k životu, aby byl šťastný? Fotografie pořízené klasickou technikou na barevné prošlé filmy. Soubor je součástí většího cyklu vznikajícího v letech 2015–2021.

ANDREA THIEL LHOTÁKOVÁ | str. 29

Fotografka na volné noze, absolventka SPŠ grafické, VŠUP. Pedagogicky působí na Akademii Michael a ARCHIP. Věnuje se mimo jiné fotografii architektury a designu. **Mezi psem a vlkem** Ve dne klidná, starostlivá pečující matka, nebo také uklidňovatelka rozbouřených rodinných emocí. Ale v hodině mezi psem a vlkem se objevuje jiná žena, ta, jež ve dne zmizela a stala se neviditelnou, leč skutečnější.

TOMÁŠ TROJAN | str. 48

Tomáš Trojan má rád pozorné divání se na svět, kávu, svobodu a anglický humor. Miluje svoji rodinu a rána, kdy může spát do deseti. Živí ho práce redaktora strojírenského webu, občasné fotografické zakázky a pravidelná dávka audioknih každý večer. Má čtyřicet a něco let, auto střední třídy a víc objektivů, než potřebuje. Absolvoval jednu školu lesnickou, jednu fotografickou, jednu základní a jednu, kde mu to vůbec nešlo. Bydlí

v Kuřimi, což je kousek od Brna, což je kousek od Vídně. Poznáte ho snadno podle srostlého obočí a modrého trička.

O mniších a lidech

Šest mnichů udržuje tradici benediktinské řehole v Rajhradském klášteře, který jejich předchůdci založili již v roce 1048. Rozhodli se pro život bez žen a dětí, rozhodli se žít v poslušnosti před svým představeným, rozhodli se žít jinak než my – „normální lidé“. Na otázku, proč si tento život zvolili, odpovídají různě, ale vždycky přitom mluví o Bohu. Současný mnich se ale dost výrazně liší od zažité středověké představy. A právě o tom, že mnišský život má mnohem více vrstev než modlitbu, práci a spánek, mluví mé fotografie.

SVATOPLUK VELKOBORSKÝ | str. 43

Absolvent Fakulty dětského lékařství, živící se jako potulný anesteziolog na volné noze. Bez výtvarného vzdělání, dlouholetý tápající amatér, od roku 2021 student LŠFG. Aktuálně volně inspirován experimentální tvorbou Jiřího Šiguta, svého krajana.

Země proti vodě

Soubor vznikl technikou vyžadující trpělivost a zastavení v čase. Ve srovnání s dnešní turbulentní dobou plnou instantních zážitků poskytuje klid a možnost usebrání v přírodě plné harmonie a klidného plynutí – jak času, tak vody. Obé se zde totiž snoubí v každém obraze. Listy fotografického papíru kladeny na zem, vždy na přesně stejné místo a na přesně 24 hodin. Stejně území, stejný čas, jenže přidej proud vody a odhalí věci dávno skryté pod zemí, vždy jiné, stále však stejně fascinující.

PETR ŽEMLA | str. 40

Posledních pár let rád experimentuji s různými formami fotografie, hledám hranice fotografického média a rád je překračuji. To vše ale používám rád i v dokumentárních cyklech, na kterých pracuji hlavně v rámci svého studia na ITF v Opavě.

This Roadtrip Doesn't Exist

Projekt, který by bez lockdownu asi těžko vznikl. Krajina, zvlášť během roadtripů, které podnikám, je pro mě častým a vděčným motivem. Kvůli covidové situaci mi bohužel nebylo umožněno opustit město, ve kterém žiji, a musel jsem tedy pracovat úplně jinak. Když nemůžu jet na výlet já, pojedou umělá intelligence. Vzal jsem všechny své fotografie dokumentující krajinu mých cest a použil jsem je k vytvoření neuronové sítě, která se podle nich naučila, jak vypadá krajina, v níž žijeme. Jelikož moje fotografie byly to jediné, co viděla, chtě nechtě se do ní obtiskl i můj autorský rukopis.

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

MIRO ŠVOLÍK

Dobrodružství s fotografií

Představení autorovy tvorby od úplných začátků až do současnosti. Inspirace v tvorbě, osudová setkání. Fotografie jako celoživotní dobrodružství. A to vše s ukázkami fotografií. Více o Miro Švolíkovi na str. 3.

TOMÁŠ POSPĚCH

Josef Koudelka – Deníky

Tomáš Pospěch, editor Deníků Josefa Koudelky, přiblíží, jak kniha vznikala. Kniha Josef Koudelka: Deníky přináší výběr textů z 68 deníků, které si fotograf Josef Koudelka (1938) vedl v průběhu posledních 51 let. Doplněn je přetisky dvojstránek rukopisů deníků a dosud nepublikovanými fotografiemi. Koudelkovy zápisky jsou velkým zdrojem informací o jeho životě a tvorbě i o světové fotografii od konce 60. let do současnosti. Ve zkratkách si zde zaznamenával komentáře k tvorbě osobností, jako byli Henri Cartier-Bresson, Robert Frank, René Burri, William Klein, Jeff Wall, Thomas Struth, Martin Parr, nakladatel a editor Robert Delpire, kurátoři John Szarkowski a Anna Fárová, teoretik John Berger a řada dalších. Deníky je možné číst též jako příběh exulanta, který hledá svou roli v cizím prostředí a nechce obětovat to jediné, co ztrátou domova získal – svobodu. A v neposlední řadě je to též kniha o přátelství, vztazích se ženami, lásce k dětem a o tom, jak pomoci

fotografie člověk rámuje svůj život. Tomáš Pospěch (1974) je pedagog, fotograf, historik umění a kurátor. Vystudoval Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a dějiny umění na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Od roku 1997 je zaměstnán jako pedagog na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a je také kurátorem sbírky fotografie Uměleckoprůmyslového muzea v Praze.

IGOR MALIJEVSKÝ

Co je to umění?

Jak se pozná kvalitní umělecké dílo? A jaká je jeho cena? Tři otázky, na které takzvané „současné výtvarné umění“ neumí odpovědět. Co to pro nás všechny znamená? Igor Malijevský poprvé veřejně zalistuje rozepsaným rukopisem knihy esejí S kým by Amélie nechodila – podoby systémové korupce v současném výtvarném umění. Po přednášce následuje diskuse. Igor Malijevský (1970), český básník, fotograf a spisovatel. Studoval fyziku a filosofii na Univerzitě Karlově, kde promoval v roce 1995. Od té doby se soustavně věnuje umělecké fotografii a literatuře. Vydal několik sbírek básní a povídek. Jeho texty jsou zastoupeny v řadě antologií, mimo jiné Best European Fiction 2018. Těžištěm jeho fotografické tvorby je nemanipulovaná černobílá fotografie. Přirozeně navazuje na poetický realismus, který je pro českou fotografickou tradici charakteristický. Fotografie zvětšuje sám ve fotokomoře a negativy následně ničí. Společně s Jaroslavem Rudišem založil a pořádá literární kabaret EKG

v pražském divadle Archa. S Václavem Kahudou připravuje surrealistickou Večerní školu pro Český rozhlas Vltava.

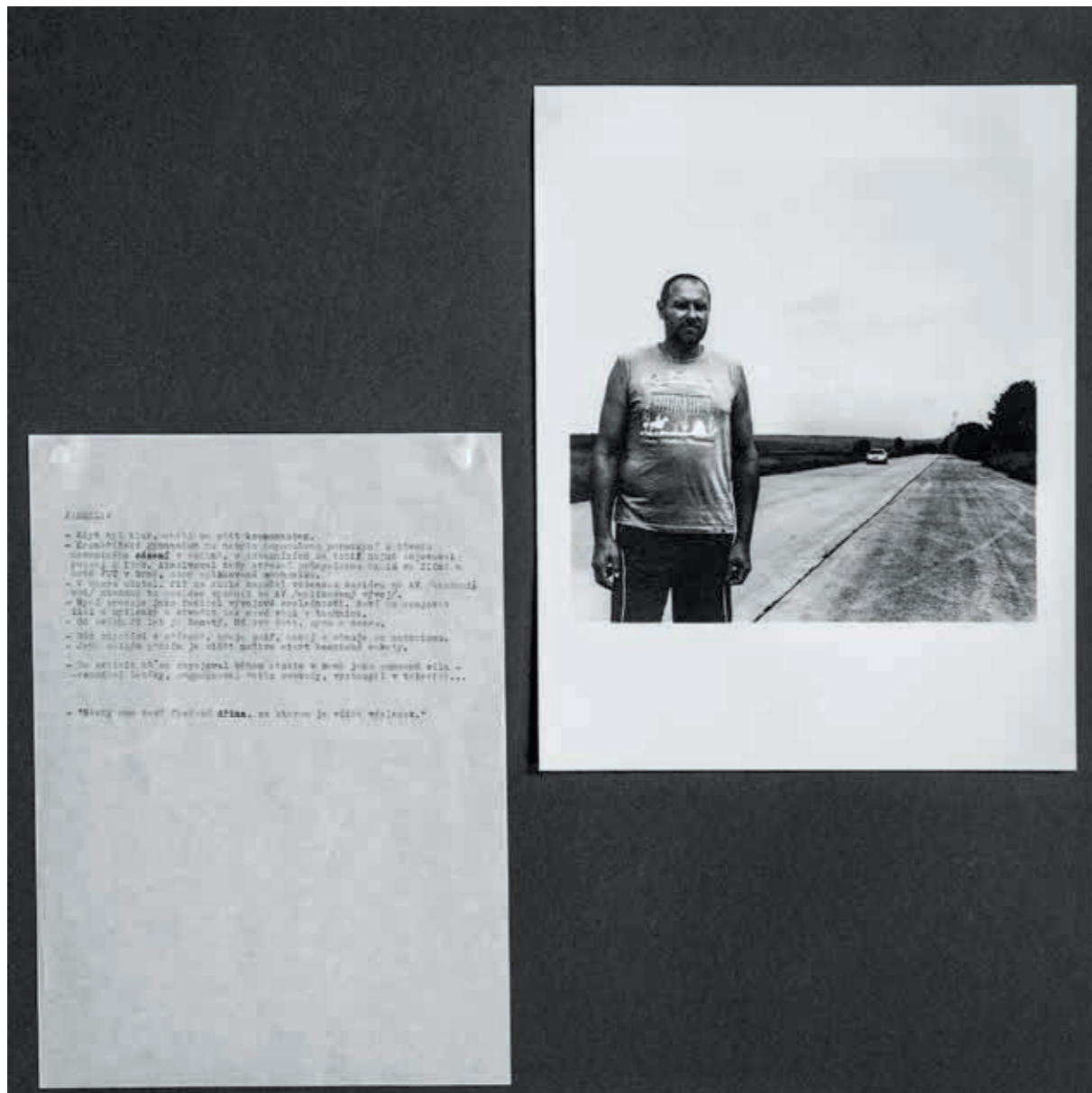
OZVĚNY FOTOJATEK

Fotojataka jsou malý potulný festival, který promítá skvělé fotky na plátna kin. Uvidíte fotosérie od špiček světové i domácí tvůrčí a dokumentární fotografie, a navíc s hudební podmalbou. Zážitek zintenzivní moderování Honzy Flašky balancující mezi odbornou přednáškou a stand up komedií. Výběr fotografických sérií je letos zaměřený PROTI PROUDU.

HUDBA

VLADIMÍR MERTA

Vladimír Merta (1946) patří mezi slavné písničkáře. Společně s dalšími folkovými zpěváky (např. Karlem Krylem, Jaroslavem Hutkou, Vlastimilem Třešňákem) se stal pro tisíce lidí symbolem odporu proti komunistickému režimu. Po studiu architektury na ČVUT absolvoval filmovou a televizní scenáristiku a režii na FAMU. Během 80. let psal a režíroval animované filmy. Od počátku své umělecké dráhy působí jako hudebník, publicista, esejista a spisovatel, kterému se vždy dařilo zachovat si tvůrčí nezávislost.

Alena Čechová | Husákovi muži

Eduard Palíšek | Výjimeční lidé

Martina Grmolenská | 00-10

Petra Jeřábková | Tátova slévárna

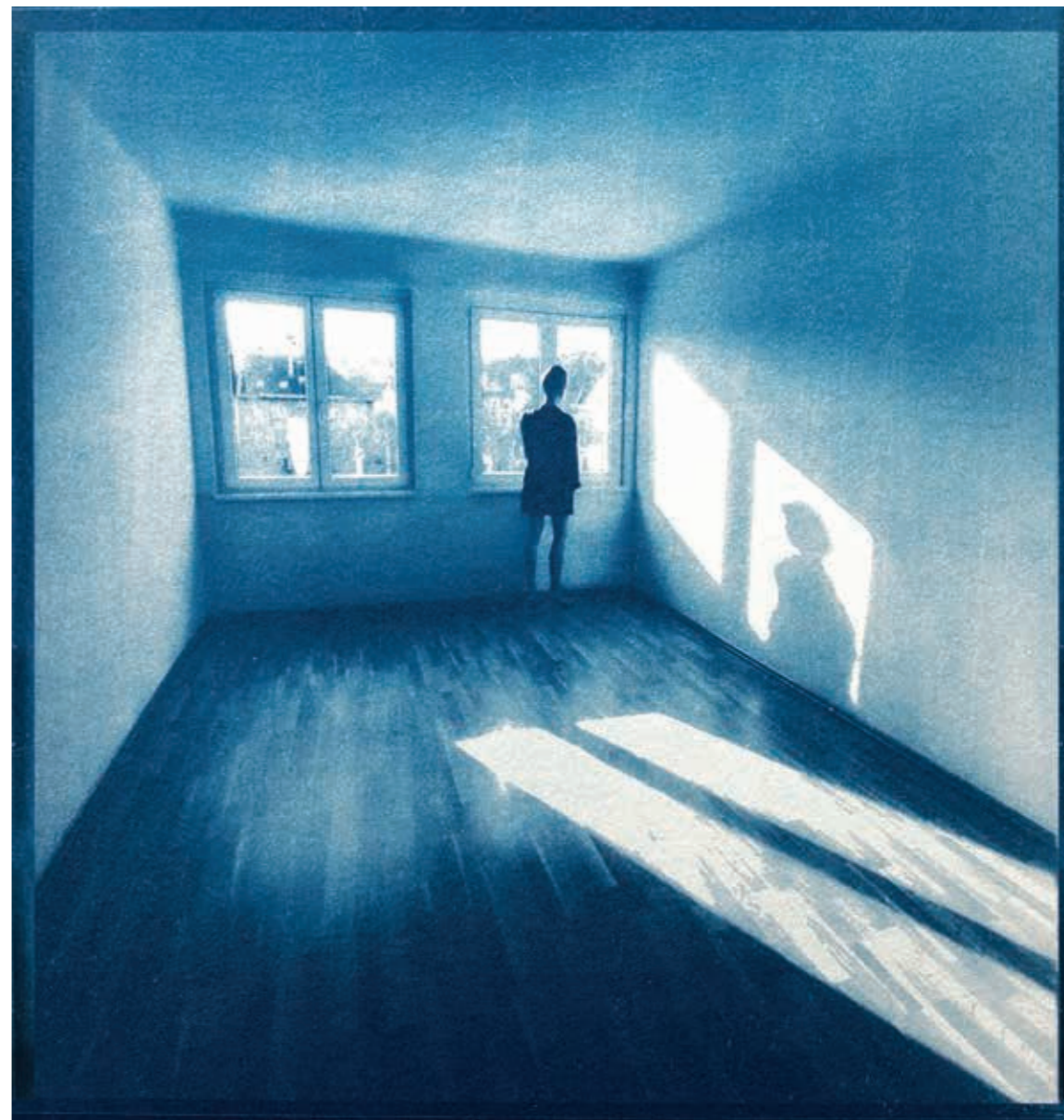
Anna Nováková | Jednou vlnou

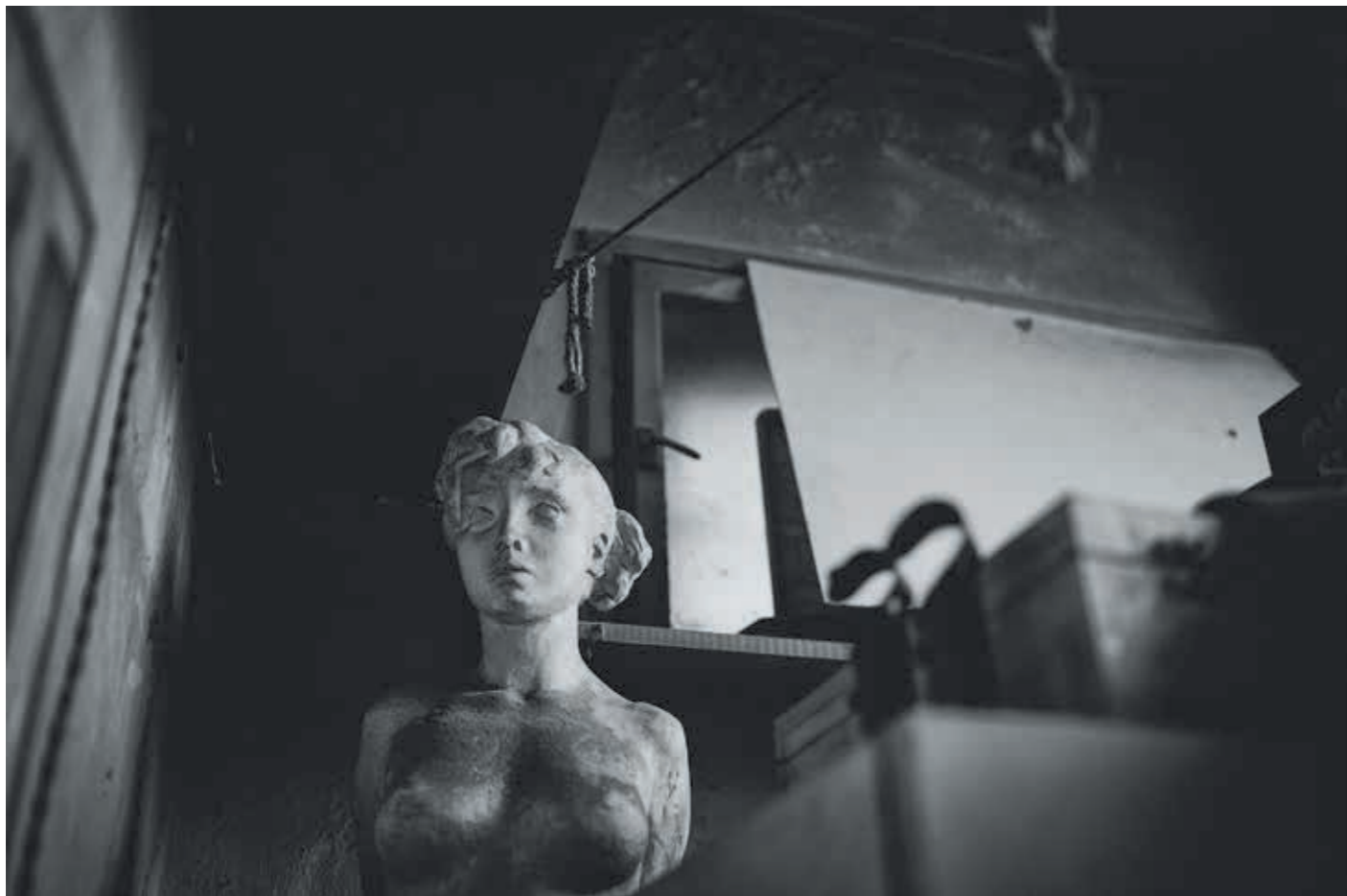
Jaroslava Novotná | Agris

Jindřich Beneš | To je zase neděle

Alternativa Magica | Dagmar Jílková | Na konci s rozumem

Hana Pešková | Proti proudu času - ze starého ateliéru

Pavel Vavroušek | Nová Sedlica , 1971-1981

Barbora Karpíšková | Proti proudu

Daniela Búryová | Ovce jako lidé - lidé jako ovce

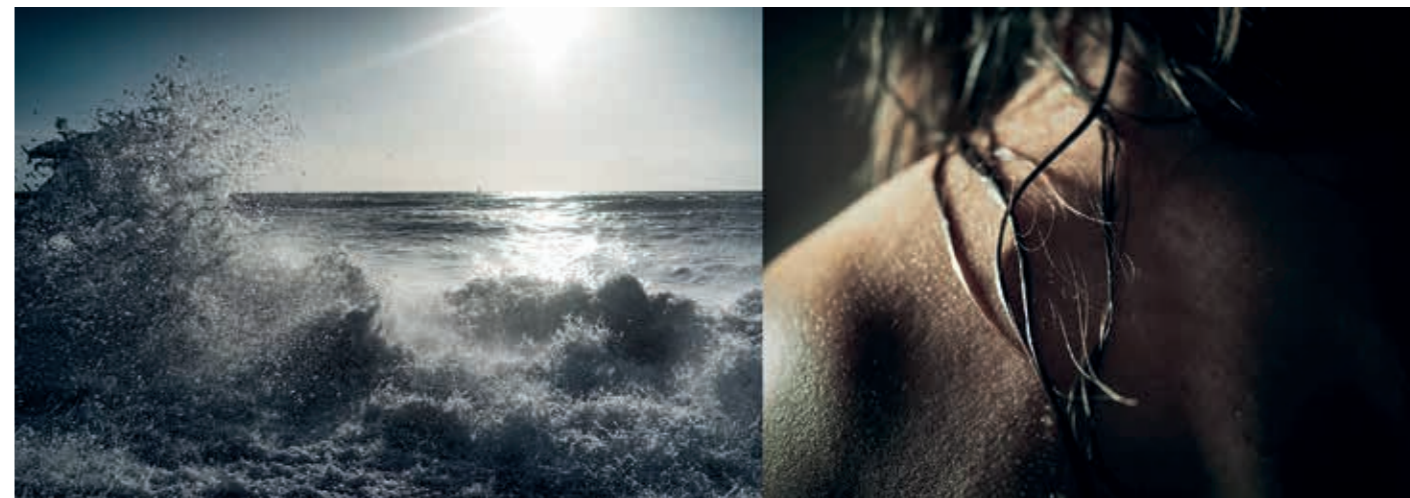
Jaroslav Mareš | Proti proudu

Lenka Krejčová | Pasti

Lenka Němečková | Tichý Bruno

Andrea Thiel Lhotáková | Mezi psem a vlkem

Jolana Havelková | Řeky

Jan Jirkovský | Ploty

Eva Bystrianská | Horror vacui / Když se na Vysočině začaly ztrácet stromy

LŠFG | Julius Jankovič | Mezi námi

Aleš Jungmann | Krajina

Pavel Křeček | Otisk času

Miro Švolík | Opijete se!

Michaela Pospíšilová Králová | Universal

Lukáš Procházka | Nejasné hranice reality

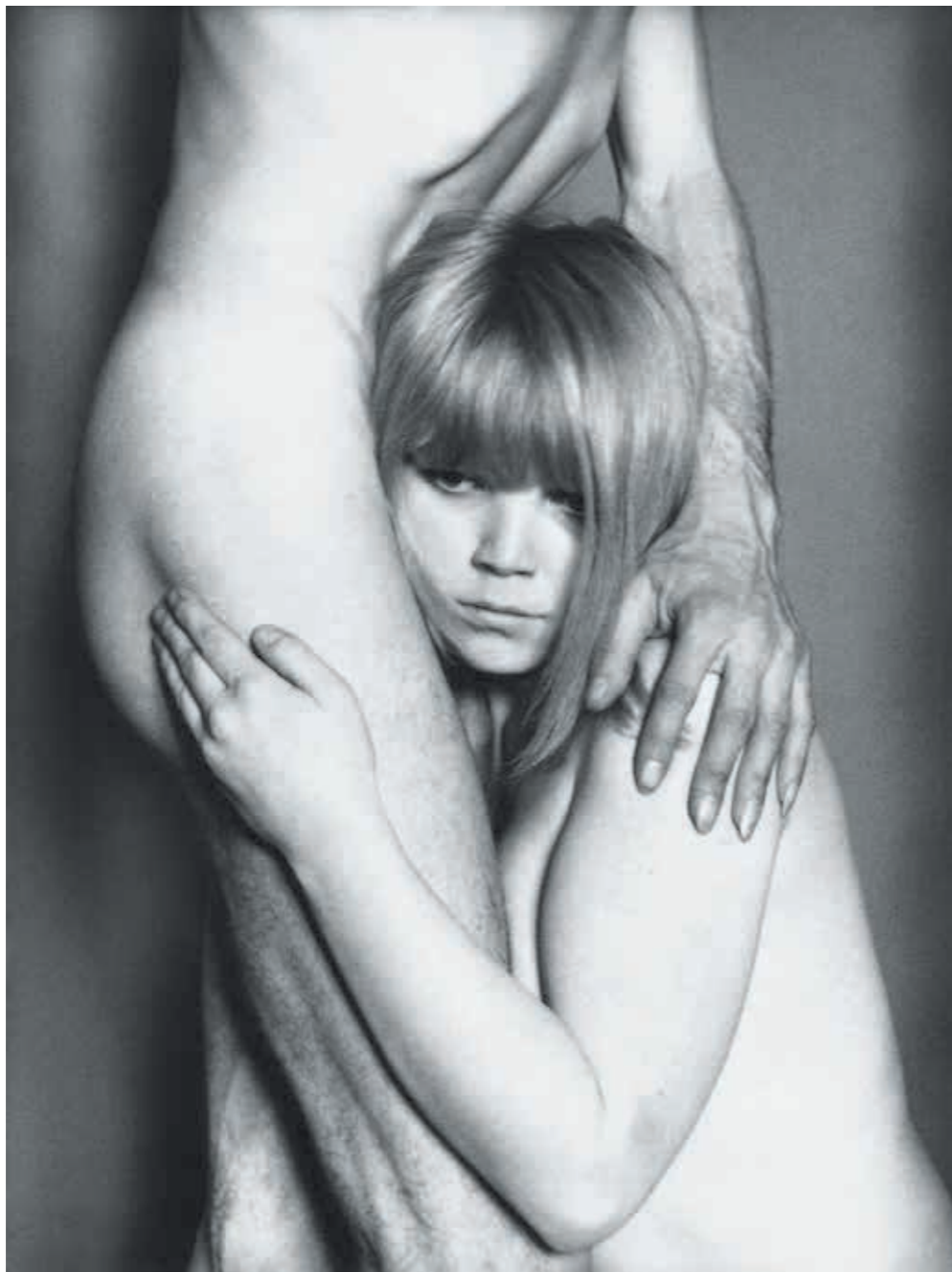
Lenka Pužmanová | Zmizelé vzpomínky

Petr Žemla | This Roadtrip Doesn't Exist

Václav Malinský | Otisky krajinou

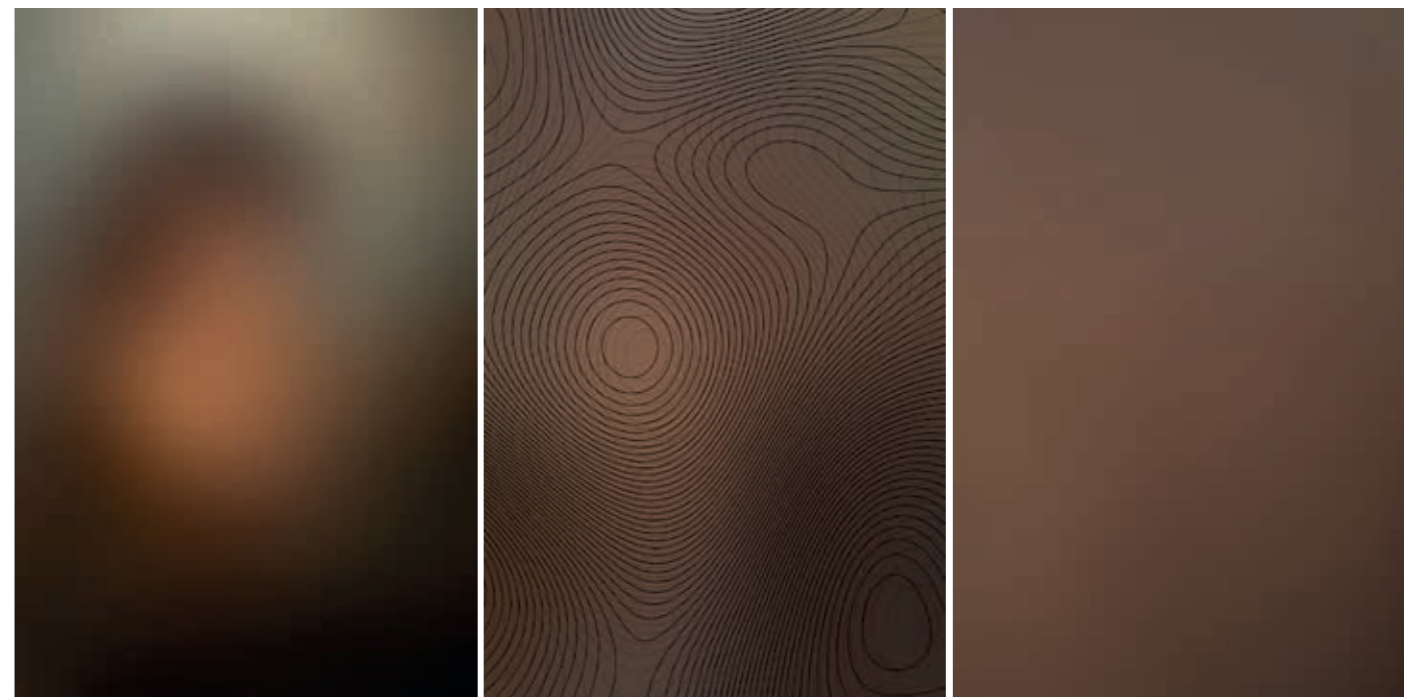
Pavel Hudec Ahasver | Akt

Svatopluk Velkoborský | Země proti vodě

Julius Jankovič | Proti proudu a to doslova...

Šimon Pikous | Mapa kýchce (video + instalace)

Jan Sýkora | Zpátky do nenávratna

Pavla Bičíková | Život na zastávce

Tomáš Trojan | O mniších a lidech

ŠKF | Simona Kala | 20 let v protiproudu

Zuzana Fajmonová | Abstrakce

Simona Šreková | Místo

Pořadatelé Blatenského fotofestivalu

Kulturní Plantáž Blatná

děkují Ivaně a Liborovi Mertlovým, Ivaně Capouškové, P. Rudolfu Huškovi,
Vendule Žilové, Honzovi Flaškovi, dalším partnerům a sponzorům.

Plantáž

KAMFO
Blatná

Jihočeský kraj

BLATENSKÉ
LISTY

fotoeshop

Katalog vychází u příležitosti 17. ročníku Blatenského fotofestivalu,
který se koná ve dnech 17.–18. září 2022 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotokoláž na titulní straně: Miro Švolík

Texty zpracovány z podkladů dodaných autory

Grafické zpracování katalogu: Lenka Pužmanová

Jazyková korektura: Lucie Pokorná

Tisk: Typodesign s. r. o.

Náklad: 150 kusů

Plantáž

